SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 446/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 250/2000 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 104/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti K., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 250/2000 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 104/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že *«V právnej veci žalobkyne JUDr. I. K., správca konkurznej podstaty úpadcu S., a. s. M... proti žalovanému S., a. s., M..., sa žalobkyňa návrhom zo dňa 12. 11. 1999 na vydanie platobného rozkazu domáhala zaviazať žalovaného k zaplateniu sumy 927 541,20 Sk s príslušenstvom titulom neuhradených faktúr s odkazom na zákon o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého sa dňom vyhlásenia konkurzu všetky pohľadávky úpadcu voči tretím osobám stávajú splatnými. Prvostupňový súd návrhu vyhovel vydaním platobného rozkazu č. k. 1Rob 1443/1999-102 zo dňa 22. 2. 2000. Žalovaný včas podal odpor proti platobnému rozkazu, v dôsledku čoho bol zrušený a vo veci bolo súdom prvého stupňa nariadené pojednávanie. Počas konania žalobkyňa oznámila podaním zo dňa 29. 11. 2000 prvostupňovému súdu, že na základe opatrenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 4K 136/99 -119 zo dňa 10. 8. 2000 postúpila Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 11. 2000 podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka žalované pohľadávky v označenej veci proti žalovanému na spoločnosť K. a. s., K... (zmena obchodného mena a právnej formy na K. s. r. o., K. – ďalej len sťažovateľ). Na základe výzvy súdu žalobkyňa podaním zo dňa 27. 6. 2001 predložila Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 11. 2000 a navrhla pripustiť zámenu účastníka konania na strane žalobcu v zmysle § 92 ods. 2 OSP v znení zákona č. 223/1999 Z. z. účinného od 4. 9. 1999 do 31. 12. 2001, teda účinného v rozhodnom čase, a to tak, že pôvodná žalobkyňa vystúpi z konania a na jej miesto vstúpi sťažovateľ. Podaním zo dňa 7. 8. 2001 oznámil postupník, tzn. sťažovateľ súdu, že súhlasí so vstupom do konania na strane žalobcu a trvá na podanej žalobe. Na pojednávaní konanom dňa 24. 10. 2001 prvostupňový súd zaprotokoloval do zápisnice o pojednávaní, že bez rozhodovania o zámene konštatuje, že na základe zistených dôkazov predložených žalobkyňou došlo k postúpeniu pohľadávky uplatnenej pôvodnou žalobkyňou v žalobe Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 11. 2000 na sťažovateľa, ktorý oznámil súdu, že vstupuje do konania na strane žalobcu a trvá na podanej žalobe a teda je žalobcom v tomto konaní. Od toho okamihu pokračoval súd prvého stupňa v konaní*

so sťažovateľom ako so žalobcom. Rozsudok súdu prvého stupňa vo vec samej, vydaný dňa 3. 6. 2002 vyhovel žalobe v časti, v časti konanie zastavil a v časti žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti podal odvolanie sťažovateľ a vo vyhovujúcej časti žalovaný. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozhodol o odvolaniach proti prvostupňovému rozsudku uznesením č. k. 3Cob 86/2002-290 zo dňa 31. 10. 2003, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie a odvolanie žalovaného ako oneskorene podané odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. V intenciách odvolacieho súdu súd prvého stupňa vydal dňa 27. 2. 2004 uznesenie sp. zn. 17 Cb 250/00-297, ktorým návrh žalobkyne zo dňa 27. 6. 2001 na zámenu účastníka na strane žalobcu zamietol s odkazom na § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. v znení zákona č. 501/2001 Z. z. účinného od 1. 1. 2002 a v podstate z rovnakých dôvodov, ktoré vymenoval vo svojom rozhodnutí aj odvolací súd. Žalobkyňa podala proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa odvolanie, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. O odvolaní žalobkyne rozhodol odvolací súd uznesením sp. zn. 2 Cob 54/04-307 zo dňa 31. 5. 2004, ktorým napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne. Na žiadosť žalobkyne vykonal konkurzný súd opravu opatrenia zo dňa 21. 11. 2000 vydaním opravného uznesenia sp. zn. 4K 136/99-204 zo dňa 10. 11. 2004 tak, že nesprávny výraz „kúpna zmluva“ nahradil správnym výrazom „zmluva o postúpení pohľadávok“. Po vydaní tohto opravného opatrenia navrhla žalobkyňa znovu podaním zo dňa 14. 12. 2004 zámenu účastníka konania na strane žalobcu. Súd prvého stupňa opäť návrhu na zámenu nevyhovel a svojím uznesením zo dňa 28. 2. 2005 jej návrh zamietol. Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí jej návrhu na zámenu účastníka na strane žalobcu podala žalobkyňa odvolanie zo dňa 31. 3. 2005, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. O odvolaní žalobkyne bolo rozhodnuté súdom prvého stupňa dňa 16. 5. 2005, ktorým sa zastavilo konanie o odvolaní žalobkyne pre nezaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Dňa 12. 10. 2005 vydal súd prvého stupňa rozsudok vo veci samej, ktorým žalobu zamietol a uložil neúspešnému žalobcovi povinnosť zaplatiť úspešnému žalovanému trovy konania v sume 37 100,- Sk. Proti rozsudku podala žalobkyňa dňa 17. 1. 2006 odvolanie. Súd prvého stupňa rozhodol o jej odvolaní uznesením zo dňa 25. 9. 2006, ktorým konanie o odvolaní zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Podaním zo dňa 24. 8. 2007 doručil sťažovateľ súdu prvého

stupňa žiadosť o doručenie všetkých rozhodnutí oboch súdov nižších stupňov, ktoré mu ako účastníkovi konania, s ktorým sa malo konať, ale nekonalo, mali byť doručené no neboli po dátume 15. 1. 2004, kedy s ním ako účastníkom konania prestal súd prvého stupňa konať. Sťažovateľ následne podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 28. 2. 2005, ktorým bol zamietnutý návrh žalobkyne na zámenu účastníka konania. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením zo dňa 12. 2. 2009, ktorým jeho odvolanie odmietol. Proti danému uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie dňa 7. 5. 2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal uznesenie č. k. 2 Obdo 22/2009 dňa 11. 11. 2009, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. 2. 2009 č. k. 1Cob/113/2007-423 a uznesenie Okresného súdu Michalovce č. k. 17Cb/250/2000-322 zo dňa 28. 2. 2005 a vec vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Michalovce. Okresný súd Michalovce súčasne bolo doručené v jednej obálke i uznesenie zo dňa 27. 1. 2010, ktorým došlo k oprave záhlavia rozsudku Okresného súdu Michalovce č. k. 17Cb 250/2000-347. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie dňa 22. 02. 2010. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2Cob/104/2010-489 zo dňa 24. 11. 2010 odvolanie odmietol z dôvodu, ktorý odporuje právnemu názoru dovolacieho súdu v danej veci vysloveného v uznesení č. k. 2 Obdo 22/2009 dňa 11. 11. 2009. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal sťažovateľ dovolanie dňa 29. 12. 2010.».

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v dôsledku postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 250/2000 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 104/2010 boli spôsobené zbytočné prieťahy. Okresný súd správne vzal na vedomie v zápisnici z pojednávania z 24. októbra 2001 zámenu účastníkov a začal konať so sťažovateľom ako žalobcom namiesto pôvodnej žalobkyne, avšak od 8. januára 2004 s ním okresný súd prestal konať ako s účastníkom, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v rámci dovolacieho konania v uznesení sp. zn. 2 Obdo 22/2009 z 11. novembra 2009 označil *„za nezákonný postup a vyslovil záväzný právny názor, že k zámene účastníka na strane žalobcu došlo akceptáciou tejto zámeny v zápisnici o pojednávaní zo dňa 24. 10. 2001. V prípade napádaného uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/104/2010-489, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľovo odvolanie z dôvodu, že podľa názoru Krajského súdu v Košiciach sťažovateľ nie je účastníkom*

konania a preto nie je oprávnený na podanie odvolania, ide podľa názoru sťažovateľa o ignorovanie záväzného právneho názoru dovolacieho súdu v danej veci, čím sa sťažovateľovi odníma možnosť konať pred súdom spôsobom predpokladaným v zákone.“.

Podľa názoru sťažovateľa v jeho veci ani po viac ako 10 rokoch v dôsledku neefektívneho postupu okresného súdu a nerešpektovania právne záväzného názoru najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho nebolo právoplatne rozhodnuté, a teda nedošlo k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa a bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentoval, že *«konanie v danej veci nemožno považovať za právoplatne skončené vzhľadom na vyššie uvedené argumenty, nakoľko Krajský súd v Košiciach v napádanom uznesení nesprávne posúdil vec, pretože sťažovateľ bol od podpisu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 11. 2000 žalobcom, no druhý rozsudok vo vec samej už sťažovateľovi po 8. 1. 2004 nebol doručený, takže tento rozsudok nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vec tak nemohla byť právoplatne skončená. Uvedené vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 22/2009 zo dňa 11. 11. 2009, kde na 20. strane prvý odsek sa výslovne uvádza: „Dovolací súd však, v súvislosti s citovaným rozsudkom vo veci samej a naň nadväzujúcim uznesením prvostupňového súdu uvádza, že ich nedoručením dovolateľovi ako účastníkovi konania do vlastných rúk nemohlo prísť k nadobudnutiu ich právoplatnosti a vykonateľnosti, nakoľko neboli doručené v súlade s § 158 ods. 2 O. s. p., resp. § 168 ods. 2 O. s. p. všetkým účastníkom konania.“».*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti K., s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn.

17Cb 250/00 a Krajského súdu v Košiciach v uznesení pod sp. zn. 2Cob/104/2010-489 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Michalovce a Krajskému súdu v Košiciach prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 17Cb 250/00 konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. Spoločnosti K., s. r. o. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 9.236,00 € (slovom: deväťtisícdvestotridsaťšesť eur), ktorú mu sú Okresný súd Michalovce a Krajský súd v Košiciach povinní vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Spoločnosti K., s. r. o. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,18 € (za dva úkony právnej služby á 123,50 € bez DPH + 7,41 € bez DPH paušál), ktoré je Okresný súd Michalovce a Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. M. V., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 250/2000 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 104/2010 a jeho uznesením z 24. novembra 2010.

1. Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z predloženého spisu okresného súdu vyplýva, že

a) konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 17 Cb 250/2000, v ktorom okresný súd rozhodoval o zaplatení sumy 30 788,73 € s príslušenstvom vo veci žalobkyne JUDr. I. K., správkyne konkurznej podstaty úpadcu S., a. s, M., proti žalovanému S., a. s., M., bolo skončené vyhlásením rozsudku 12. októbra 2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. októbra 2006. V rámci tohto konania bola spornou otázka účastníctva sťažovateľa, ktorý mal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 22. novembra 2000, ktorej uzatvoreniu predchádzalo vydanie opatrenia konkurzného súdu, vstúpiť do konania namiesto žalobkyne. Okresný súd konal so sťažovateľom ako so žalobcom v období od 24. októbra 2001 do 8. januára 2004 a následne v zmysle uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 22/2009 z 11. novembra 2009 v období od 27. januára 2010 do 23. decembra 2010,

b) konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 17 Cb 250/2000, v ktorom rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 12. októbra 2005, bolo skončené vyhlásením uznesenia 24. novembra 2010 (sťažovateľovi bolo doručené 23. decembra 2010), ktorým krajský súd odmietol odvolanie ako podané neoprávnenou osobou.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 172/05) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej

neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K odstráneniu právnej neistoty dochádza právoplatným rozhodnutím vo veci.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Ústavný súd dospel k názoru, že aj keď postup okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach nebol náležitý, je zrejmé, že vzhľadom na skončenie prvostupňového konania vydaním rozhodnutia vo veci samej, ako aj odvolacieho konania vydaním rozhodnutia krajským súdom a jeho doručením ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 9. mája 2011) nemôže už dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. svojím obsahom obdobného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v súvislosti s vymedzením petitu sťažnosti poukazuje na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Ústavný súd vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s poukazom na svoju striktnú viazanosť petitom sťažnosti sa preto mohol zaoberať sťažnosťou iba v tom rozsahu, ako ho sťažovateľ vymedzil v petite sťažnosti v rámci požadovanej ústavnej ochrany.

Na základe uvedeného preto ústavný súd sťažnosť, obsahom ktorej bolo namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cb 250/2000 a krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 104/2010, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že ak sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s chybným procesným postupom všeobecných súdov, okresného súdu i krajského súdu v označených konaniach, ústavný súd by mohol posúdiť prípadné porušenie týchto práv sťažovateľa v závislosti od výsledkov dovolacieho konania iniciovaného sťažovateľom. Sťažovateľ však pred rozhodnutím ústavného súdu zobral podané dovolanie späť, na základe čoho najvyšší súd dovolacie konanie uznesením sp. zn. 3 Obdo 9/2011 z 22. augusta 2011 zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011